

ROME 2024 – Wereldkampioenschappen Veteranen TAFELTENNIS

Een ooggetuige-verslag want ik was erbij.

Het WK Veteranen 2024 in Rome, ja dat leek wel wat. Zeker na de enthousiaste verhalen die oudgedienden Luc en Bob Zwaenepoel regelmatig voorschotelden telkens overgoten met een sausje anekdotes. Irène Claes, Kristof Heirman, Karlien Zwaenepoel, Nancy Van den Wyngaert en last but not least ouderdomsdeken Jef Janssens namen de uitdaging aan en vulden het inschrijvingsformulier in. Je moest er snel bij zijn voor deze uitgave want vanaf het ogenblik dat de inschrijvingen geopend werden, steeg het aantal deelnemers pijlsnel de hoogte in. Rome is dan ook een stad die tot de verbeelding spreekt. Bob zorgde voor transport en verblijf zodat de groep reeds maanden op voorhand op beide oren kon slapen; alles in kannen en kruiken. Het was nu aftellen tot de vertrekdatum. Ondertussen werden de ingeschrevenen via de gekende media-kanalen op de hoogte gehouden van de stand van zaken. Het maximum van 6000 deelnemers werd einde 2023 gehaald. Alle records werden gebroken. Op 350 tafels – hoeveel vrachtwagens zouden dat zijn ? – zou worden gespeeld in immense speelzalen.

Zaterdag 6 juli was het dan zover. Verzamelen werd geblazen op de luchthaven van Zaventem. Onze vrienden Freddy en Chantal lopen we er op het lijf. Hun vlucht naar Rome gaat rechtstreeks maar vertrekt iets later. Chantal stapt met behulp van een loopkruk. Als ze wordt opgemerkt in de ellenlange rijen aan de incheckbalie wordt ze er direct uitgepikt en mag iedereen voorbij steken. Ook op trein of bus wordt er direct plaats gemaakt en kan ze gaan zitten. Eigenlijk een leuk attribuut denk ik zo. Jef had gemakkelijkschalve een handbagage-koffertje op wielen bij. Héél wat comfortabeler dan de vorige valies, die hij diende mee te zeulen. We gaan erop vooruit. Inchecken - de vertrouwden deden het op voorhand met de I-phone - verliep probleemloos evenals de vlucht via een korte overstap in Frankfurt, naar de Italiaanse hoofdstad. Zondag zouden we op ontdekkingstocht gaan. Hoe ver lag de Fiera di Roma van het hotel ? Hoe geraken we daar ? Waar stopt de trein, bus of shuttle ? Niets van dat alles want.... de treinen staakten op zondag ! Dat begon al goed. Dan maar met een taxi want te voet was het een haast ondoenbare onderneming. De taxi-tarieven schommelden tussen de 10 en 50 €. Linke gasten, die Italianen. Maar we geraakten er probleemloos en stonden even met open mond te kijken naar de imposante inkom. Grote borden toonden op het centrale wandelpad waar je de verschillende zalen kon vinden met de juiste tafelnummers. Eetstandjes, dranktenten, gratis water uit de gekende grote waterbidons, ijskarren, en de altijd aanwezige verkoopstanden van tafeltennismateriaal. Het was er allemaal. Links en rechts werden oude bekenden gespot. Amaai, wat is die oud geworden. Uiteraard kwam het niet in ons op dat ook wij onderhevig zijn aan de tand des tijds. Al wandelend langs het hoofdpad, lekker koel onder een betonnen gangway, vonden we al vlug de zalen waarin gespeeld werd. Uiteraard hadden we onze trainingsspullen aan en wonder boven wonder, na even wachten kwam er een tafel vrij. Alle andere tafels bezet met spelers(sters) die rake meppen uitdeelden tegen het balletje. Een bonte mengeling van alle mogelijke figuren. Redelijk jong, tot stokoud, kleine Chineesjes en ellenlange Scandinaven. Ook de Zuid-Amerikanen waren niet de allergrootsten. Zwarte spelers en speelsters met een

hoofddoekje. Mooi gespierde spelers en soms enorme dikkerds liepen er door elkaar. Dikwijls kon je de nationaliteit lezen op de rugzijde van hun speelshirtje. Korea, Chili, Irak, Greece, Iceland, Japan, Colombia en ga zo maar door. 109 Nationaliteiten. De Russische spelers speelden in een neutraal shirtje. Geen verwijzing naar hun nationaliteit. Ook niet in de deelnemerslijst. Allemaal zo jammer toch.

Nadat we toch even de tafels, ballen, vloer en zaal hadden getest maakte we ons klaar voor de openingsceremonie. Na de gebruikelijke speeches van enkele hoogwaardigheidsbekleders kon de show beginnen. De dans groep "Ping Pong Pang" opende met een spectaculair schouwspel waarna 4 klassiek gevormde zangeressen alle gekende opera- en belcanto melodieën vertolkten die door het publiek gretig werden meegezongen. Wie kent er niet "Volare" en "O solo mio" ? Alle nationale vlaggen van alle deelnemers werden ondertussen stuk voor stuk getoond op een reuze groot scherm. Het boeide me ontzettend want het grootste deel van de landen buiten Europa kende ik niet. Ken jij misschien de vlag van Mongolië, van de Filipijnen, van Puerto Rico ?

Na de ceremonie trokken we terug naar ons hotel, gelegen vlakbij het treinstation. We moesten enkel het kleine straatje oversteken en we stonden al op het perron. Een treinticket kon je kopen aan de automaat, ... als het je lukte, want de te volgen stappen waren voor de meesten van ons te ingewikkeld. We hebben verschillende pogingen gedaan maar zonder resultaat. Ook de andere hotel-gasten, allemaal tafeltennissers uiteraard , gaven het op na enkele pogingen. Als de trein stopte keken we waar de treinbegeleider stond en stapten dan enkele wagons verder op de trein, uiteraard zonder geldig ticket. Na 2 minuten stopte hij al aan het Fiera-station en spoedden we ons vlug naar de uitgangdeur. Keer op keer lukte het ons... we hebben gans de week geen "biglietta" gekocht. Moest maar niet zo moeilijk zijn.... Het B&B hotel was sober maar toch beschikten we over een ruime kamer. In de eetzaal alleen maar spelers en speelsters die even later ook weer op het perron verschenen richting Fiera di Roma. Waarschijnlijk zonder reisbiljet, maar niemand maakte er zich zorgen over. Aan het station Fiera stond meestal een shuttle bus te wachten die alle deelnemers tot aan de speelzalen bracht. Soms was het even wachten in de brandende zon, want het was heet in Rome, bloedheet.

Alle spelers wisten op voorhand in welke zaal en op welke tafel er diende gespeeld te worden. Soms speelden er uit ons groepje 2 spelers op hetzelfde moment, maar in een verschillende hall. Dan was het even kiezen want er kwam telkens een flinke wandeling aan te pas. Uitslagen en resultaten ga ik hier niet vernoemen. Je kan alles terugvinden via de officiële website onder de rubriek "Results". Je bent dan wel even bezig want je moet de leeftijdscategorie weten van onze Nodogasken en komt dan terecht in de ellenlange lijst van startende "groups". Daarna kan je kiezen tussen de "Hoofdtabel – Main Draw" of de "Troosting – Consolation". Oh ja, ook voor de Dubbels en Gemengd Dubbel hetzelfde traject volgen. Heb je even tijd ?

's Avonds, na het spelen, deed er zich altijd het zelfde fenomeen voor.... dorst, verschrikkelijke dorst. Terwijl de Nederlandse spelers traditie-getrouw uitblonken door afwezigheid, buiten een kleine minderheid, was het toch weer Heineken, die de enige bierstand kon en mocht leveren. Liters bier vloeide uit de lopende tapkranen,

niettegenstaande een plastic bekertje bier 6 € geprijsd stond. Maar het was fris en tintelend op de tong was er geen ontkomen aan. Hilarisch was het moment als Bob, na een tourné ter gelegenheid van zijn verjaardag, door de ganse bende getrakteerd werd op een "Happy Birthday", met toeters en bellen. Een gekke Italiaanse sprong op zijn schoot en bracht hem in een compromiterende situatie waarna de ganse bende het uitgierde. Ja, er wordt ook wat afgelachen tijdens zo'n WK. Het is niet altijd even ernstig.

De woensdag is altijd een vrije dag. Ofschoon dan op alle vrije tafels getraind wordt, vonden wij het toch even de moeite om naar de oude stad te trekken. We zaten er met onze neus vlakbij, dan kan je dat toch niet laten voorbij gaan nietwaar ? Maar we lieten het oordeel over aan onze bejaarde Jef Janssens. Hij mocht kiezen, want het zou broeierig heet worden, veel volk, en veel stappen. Jefke wou per se het Sint Pietersplein zien en het Colosseum. Zo gezegd, zo gedaan. Als we nu eens zo een open toeristenbus namen, dan hielden we het rondslechteren beperkt want Jef is uiteindelijk 95 jaar en daar moet je rekening mee houden. Gelukkig tref je elke 10 meter venters aan die gekoelde flesjes water trachten te verkopen. Onder die loden zon waren ze regelmatig van harte welkom. Jef bracht het er goed van af en hield zich heel kranig.

's Zaterdags waren alle Nodo-gasken uitgeschakeld. Op zondag dus met zijn allen naar de main-hall waar de finales zouden gespeeld worden. Enkel Karlien ging de groep verlaten en vertrok dus een dag eerder, wegens beroepsomstandigheden. In de late namiddag een berichtje van Karlien dat haar vlucht vertraagd was en even later zelfs gecancelld. Om 20 h. kwam zij terug het hotel binnen gewandeld. In plaats van een dag vroeger kwam zij uiteindelijk 's maandags in de avonduren thuis. Via een ommetje langs München en uren wachten op een verbinding. Wij arriveerden op maandag in de namiddag in het stationnetje van Heide Kalmthout. Onze reis zat erop. Nog even onze resultaten duidelijk opgeschreven, alle kleine gekregen prullaria bij de andere prullen gelegd, de wasmachine volgepropt en het gras afgereden. Bij het afscheid van mijn broer Luc vroeg ik hem of we 's avonds gingen trainen op de Nodo. Ik kreeg een blik van "gij zijt niet goed wijs zeker"

Bob